

6. december

Henne i skolen var det en tradition, at eleverne i den ”store” klasse hver dag tegnede et nyt tændt lys på en grangren, som læreren havde tegnet på tavlen.

I dag var det Jens’ tur til at tegne et tændt lys på tavlen.

Og hvad tegnede han? Et kanonslag, som sprang i luften!

Så blev læreren sur og sendte Jens ned på sin plads, mens han skældte ham godt og grundigt ud.

Inde fra skolestuen kunne Mie og de andre børn se, at tre af deres fædre gik ude på isen på gadekæret.

Mies far var en af dem. De tre mænd var i gang med at sætte en stor slæde fast på den enorme pæl, der stod midt i søen.

Det skulle gøres ordentligt, så ingen af ungerne kom til skade.

For når først de havde fået gang i den ”is-mølle”, som den blev kaldt, så var de ik-

ke til at styre igen.

Læreren kunne godt mærke, at skolebørnene var noget ukoncentrerede, de sad med strakt hals for at se, hvad der foregik ude på isen.

”Ja, ja børn, så smut da af sted med jer, så I kan få prøvet slæden”, sagde skolelæreren.

Og det kan nok være, at der kom gang i ungerne, de fløj nærmest ud af døren – og alle løb ud på den tilfrosne sø for at iagttage, hvad de tre mænd var i gang med.

”Smut nu hjem og få jeres gamle tøj på”, sagde Mies far, ”så kan I komme tilbage og prøve slæden”.

Et kvarter efter var alle børn tilbage på isen – fem børn blev ”udtrukket” til at sidde på slæden.

Resten løb inde ved rebet rundt og rundt, og så kan det nok være, at slæden kom i gang, og dem på slæden havde nok at gøre med at holde sig fast. De hvinede og skreg og råbte: ”Jeg vil af, jeg vil af, stop, stop, stop!”

Senere løb alle de af børnene, som havde et par gamle skøjter at løbe på, rundt på isen.

Mies skøjter var gamle og rustne, men Mies far havde slebet dem, og Mie havde pudset dem, så de skinnede.

Skøjterne blev skruet uden på de støvler, man havde på, og så gik det af sted i flyvende fart hen over isen.

Skøjteleeb på gadekæret.